

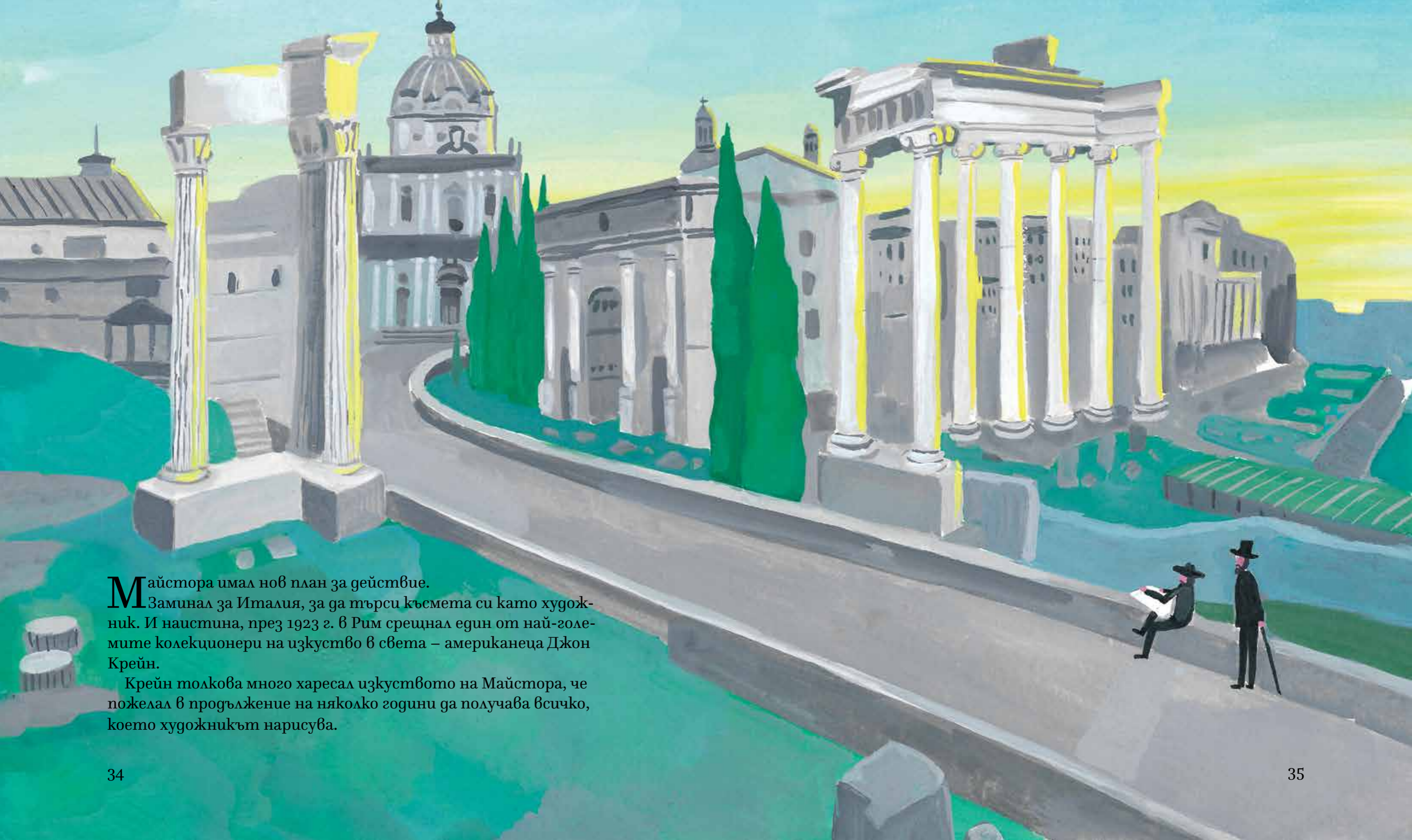

След три войни Майстора бил уморен и болен. Решил да не се връща в Свищов. Но накъде да поеме? Къде ще живее и рисува?

Един от приятелите му от фронта, Андон Виячев, му предложил да се засели в неговото село, недалеч от Кюстендил. Така Майстора за пръв път отишъл да види Шишковци – селото, в което по-късно щял да живее и да нарисува най-красивите си картини. Там се срещнал с местните хора, видял техните богати овощни градини и пъстри костюми.

Но да не избързваме, защото преди да заживее там, на нашия герой му предстоят още няколко големи пътешествия.

Майстора имал нов план за действие. Заминал за Италия, за да търси късмета си като художник. И наистина, през 1923 г. в Рим срещнал един от най-големите колекционери на изкуство в света – американеца Джон Крейн.

Крейн толкова много харесал изкуството на Майстора, че пожелал в продължение на няколко години да получава всичко, което художникът нарисова.

Майстора дори се качил на трансатлантическия кораб „Беренгария“, с който на 28 февруари през 1924 г. отплавал от френското пристанище Шербур за Америка. След 5 дни пътуване през океана нашият герой пристигнал в Ню Йорк.

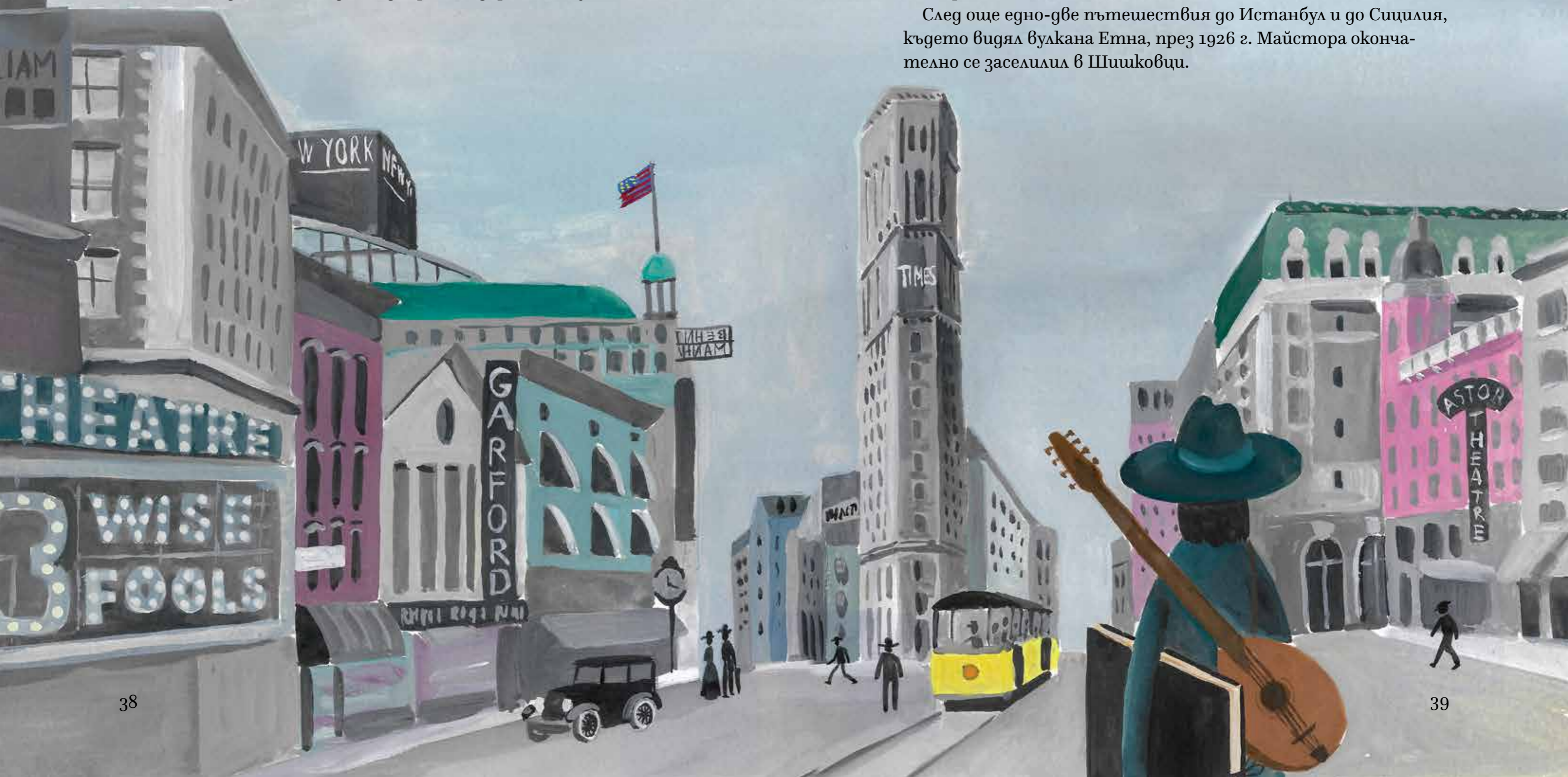
Огромна му се сторила водната стихия на Атлантика. След като го прекосил, написал до един от приятелите си, че в такива моменти човек вижда колко е мъничък пред величието на природата.

В Ню Йорк механичният живот на града не му харесал. Далеч от природата, Майстора не се чувствал добре в този „Нов Вавилон“, където по цял ден „измервал безкрайните улици“.

Вместо планираната една година в Америка, останал едва няколко месеца и със същия кораб се завърнал в Европа и в България.

След още едно-две пътешествия до Истанбул и до Сицилия, където видял вулкана Етна, през 1926 г. Майстора окончателно се заселил в Шишковци.

Художникът останал в Шишковци цели 25 години. Шишковчани първоначално били много подозрителни към този странен, висок почти два метра човек с дълга брада и коса и широкопола шапка.

От неговия приятел Ангон Виячев те знаели, че е художник, но се питали какво ли ще работи, защото „рисуването“ не им звучало като истинска работа.

Освен това този чудак поздравявал всеки срещнат по своя си начин, с „Урала, Майсторе!“ , а понякога и с „Бамбабам!“ Селяните се чудели какво е това „Бамбабам!“, но не се сърдели. Шишковчани си били майстори в много неща. Отглеждали едни от най-хубавите ябълки и череши в цялата страна и се гордеели с гроздето в лозята си.

Случвало се, докато рисува на полето, да откъсне ябълка или грозде от нечия градина. След това непременно отивал при стопанина да му плати. Майстора спечелил уважението на шишковчани и те и до ден днешен се гордеят със своя „рисувач“.

Художникът обикнал селото и неговите хора, живял с техния живот, радвал се с радостите им и скърбял със скърбите им, свирил и танцувал на празненствата им, а четките, платната и боите били винаги с него.

Когато го питали защо се е заселил точно в Шишковци, казал, че за него къстендилският край е Раят, а Шишковци е столицата на Рая.

През тези години шишковчани често виждали високия му силует сред полето. Платното му се белеело из ливадите, а дългата му брада се развявала от вятъра.

Майстора ставал преди изгрев, за да улови първите слънчеви лъчи, и посрещал селяните на полето. После цял ден рисувал,

докато слънцето тръгне да залязва, когато цветовете са най-ярки.

Работел усилено също като хората от селото. В крайна сметка шишковчани се съгласили, че това да си художник си е сериозна работа.